

‘Ik heb adhd. Anderen hebben er misschien last van, maar ik zie alleen voordelen’

Lemniscaat toonde interesse, die gaf het in 2012 uit en de rest is geschiedenis. ‘Linde en ik hebben nog een tweede deel gemaakt, maar toen was het voor mij wel klaar. Ik wilde weer andere verhalen vertellen.

Ik heb niet een bepaald publiek in mijn hoofd als ik schrijf. Meestal gaat het zo: ik heb een idee waar ik enthousiast van word en dat verhaal wil ik schrijven. Uiteindelijk is het resultaat – vaak een verhaal met een mysterieus fantasy-randje – geschikt voor kinderen vanaf negen jaar. Groep 6, 7 en 8, zeg maar. De jongsten lezen een leuk of spannend verhaal, oudere kinderen ontdekken dat er meer lagen in de verhalen zijn gestopt.’

In 2016 kende de CPNB Koolwijk een Vlag & Wimpel toe voor *Bens boot*, waarin Giels overleden broertje in de tuin ligt begraven. ‘Volwassenen reageren vaak geschokt op mijn onderwerpen, maar kinderen vinden het allemaal begrijpelijk en echt niet heftig. Zelf heb ik één dochter – da’s zát! –, dit boek schreef ik voor haar. Onze kat was doodgegaan en die hebben we in de tuin begraven. Nora, toen zes jaar, vroeg: als ik later dood ben, begraven jullie mij dan ook in de tuin? In die tijd overleed een goede bekende van mij en daar had ik het moeilijk mee. *Bens boot* bleek uiteindelijk ook mijn eigen rouwverwerkingstherapie, want toen ik het af had, voelde ik me stukken lichter.’

Het bijzondere *Gozert*, over Ties die een onzichtbare vriend heeft en daarom naar een inrichting wordt gestuurd, werd in 2021 bekroond met een Gouden Griffel. ‘Iedereen vindt dat maar vreemd, een onzichtbare vriend, maar wie ben ik om te bepalen dat jouw onzichtbare vriend niet echt is? Of dat het raar is om er een te hebben? En hoe gaan wij om met mensen die een beetje anders zijn?’ In die inrichting zit ook Luna. Zij wordt lastiggevalen door stemmen die niemand anders kan horen (ook die van *Gozert*, maar anders dan Ties, zién kan ze hem niet). Over haar schreef Koolwijk *Luna*. ‘Ik merk dat kinderen met een stempeltje mijn boeken graag lezen, omdat ze vaak gaan over kinderen die net zo zijn als zij. Zelf heb ik adhd en ik ben er blij mee. Anderen hebben er misschien last van – die leraren op de mavo – maar ik zie alleen voordelen: ik schakel snel, barst van de fantasie, ik heb altijd energie, ik heb hyperfocus als het nodig is en ik klets makkelijk. Voor mij is het een superkracht.’ «